

Arrest

nr. 79 480 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2011 dienen de verzoekende partijen, van Armeense nationaliteit, een asielaanvraag in. Zij zijn vergezeld van hun twee minderjarige kinderen.

Op 25 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 29 maart 2011 stellen de verzoekende partijen tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt deze beroepen bij de arresten nrs. 61 833 en 61 834 van 19 mei 2011.

Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partijen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 21 juni 2011 stellen de verzoekende partijen tegen deze bevelen beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt deze beroepen bij de arresten nrs. 72 364 en 72 365 van 21 december 2011.

Op 24 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 5 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 september 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 18 januari 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medische getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 15.07.2007. Het standaard medische getuigschrift dd. 07/09/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Bijgevolg dienen de betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 05/08/2011 door Dienst Vreemdelingenzaken, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren de verwerende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 7, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, alsook artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van dit eerste middel zetten de verwerende partijen het volgende uiteen:

“Overwegende dat artikel 3 van het EVRM stelt dat:

“Verbod van foltering art. 3:

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."⁴[Zie Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, Rome, 4 november 1950, met aanvullende protocollen, herhaald gewijzigd en zoals in werking getreden op 1 juni 2010.]

Overwegende dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de Minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden en van de toegankelijkheid tot de behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde die daaromtrent advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. [...]"⁶⁵[Zie artikel 9ter §1 zoals ingevoegd bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, in werking getreden op 10 januari 2011.]

Dat op 23 september 2011 overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vertogers een verzoek indienden strekkende tot regularisatie van hun preciaire administratieve verblijfstoestand;

Overwegende dat bij dit verzoekschrift het standaard medisch getuigschrift werd gevoegd zoals dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011;

Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar in haar beslissing meent te moeten besluiten tot niet ontvankelijkheid daar waar het standaard medisch getuigschrift niet zou beantwoorden aan de voorwaarden in §1, 4e lid voorzien, beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...) "⁶[Zie de bestreden beslissing.]

Overwegende dat het standaard medisch getuigschrift zoals dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011 werd gevoegd bij het verzoek en alle punten werden ingevuld, zo onder meer punt B7 Diagnose : alwaar opgegeven werd dat eerste vertoogster lijdt aan hartritmestoornissen met onderliggend hartfalen;⁷[Zie medisch getuigschrift gevoegd bij het inleidende verzoekschrift, zie eveneens administratief dossier.]

Overwegende dat bij beslissing van 13 december 2011 vertogers dit regularisatieverzoek niet ontvankelijk verklaard zagen louter om reden dat het door de wet voorziene medisch attest de ernst van de pathologie niet zou vermelden en dat derhalve het verzoek maar moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat het door de wet verplichte medische attest een bijzonder summier medisch attest is waar nergens an sich de rubriek voorzien wordt om de ernst van de pathologie "te wegen ";

Overwegende dat ambtenaar dossierbehandelaar in haar beslissing aangeeft dat het standaard medisch getuigschrift niet verder zou verduidelijken in welk stadium of toestand de ziekte zich zou bevinden en aldus geen uitspraak zou doen omtrent de graad en de ernst;

Overwegende dat nergens in de wet van 15 december 1980 wordt aangegeven waar het de ambtenaar dossierbehandelaar zou toekomen in de fase van de ontvankelijkheid een oordeel te geven over de ernst van welke pathologie dan ook;

Mevrouw geeft aan te lijden aan hartritmestoornissen dewelke kunnen leiden tot hartfalen maar de appreciatie dat het zou gaan om een beetje hartritmestoornissen of veel hartritmestoornissen of een beetje hartfalen of ernstig hartfalen houdt op zich geen medische appreciatie in maar louter een appreciatie van de dossierbehandelaar wat haar niet toekomt in de fase van de ontvankelijkheid van de behandeling van het verzoekschrift waarover infra meer;

Overwegende dat het formulier met vermelding van A tot en met G een medisch attest betreft houdende omschrijving van de pathologie, de behandeling, gevolgen en mogelijke complicaties in geval van het stopzetten van de behandeling en de prognoses alsook de specifieke noden en eventuele mantelzorg;

Overwegende dat het geven van een appreciatie over de zogenaamde ernst van een pathologie niet toekomt aan de ambtenaar behandelaar maar deel moet uitmaken van de behandeling van het dossier in de gegrondheidsfase na advies van de ambtenaar-geneesheer;⁸[⁸ Zie o.m. RvV 10 675 de dato 28 april 2008, RvV 10 677 de dato 28 april 2008, RvV 15 271 de dato 28 augustus 2008 en RvV 30 943 de dato 1 september 2009.]

Dat de medische beoordeling in een verzoek ex artikel 9ter pas gebeurt in de gegrondheidsfase door een geneesheer, enkel op basis van onvoldoende ernstige ziekte of onvoldoende medische duidelijkheid mag een aanvraag 9ter niet ontvankelijk worden verklaard;⁹[⁹ Zie RvV 26 762 de dato 30 april 2009 met noot.]

Dat in casu eerste vertoogster lijdt aan hartritmestoornissen wat kan leiden tot hartfalen wat een ernstige aandoening is in de zin van artikel 9ter wat niet nuttig kan worden betwist indien de pathologie niet adequaat wordt behandeld;¹⁰[¹⁰ Zie bestreden beslissing de dato 17 augustus 2011 p. 1 §2.]

Enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of een ziekte voldoende ernstig is en het zogenaamd ontbreken van de "graad van ernst" is een volstrekt subjectieve waardering door de ambtenaar dossierbeheerder om de graad van een pathologie te meten wat geenszins een medische evaluatie is; Overwegende dat te over de appreciatie niet toekomt aan de minister in de ontvankelijkheidsfase waardoor het verzoek strekkende tot regularisatie overeenkomstig artikel 9ter op kennelijk onredelijke wijze werd genomen;¹¹[¹¹ Zie arrest RvV nr. 22 756 van 5 februari 2009.]

Overwegende dat de argumenten ontwikkeld in het regularisatieverzoek van 23 september 2011 dan ook volledig ingediend werd conform artikel 9ter en diende ontvankelijk te worden verklaard waarna een ambtenaar-geneesheer de inhoud van het medische attest, de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en de beschikbaarheid van therapie en medicijnen diende te beoordelen waarna op basis van diens advies de dossierbehandelaar een beslissing kon treffen;

Dat de thans genomen beslissing van de dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase haar niet toekomt, de beslissing werd dan ook ten onrecht genomen;¹¹[¹¹ Zie arrest RvV nr. 22 756 van 5 februari 2009.]

Overwegende dat artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werden geschonden, reden waarom met onderhavig aangetekend verzoekschrift vertogers annulatieberoep indienen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Overwegende dat in schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bovendien de beslissing werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen en dient te worden vernietigd;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Dat het eerste middel ernstig is;"

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet en, in het bijzonder, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit tweede middel zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen:

"1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite dan ook beperkt tot de opmerking dat de graad van het ziektebeeld niet wordt gegeven maar dat onmogelijk de zwaarwichtigheid van een pathologie kan worden gewogen door administratieve dossierbehandelaar in de fase van de ontvankelijkheid;

Dat de redenering van de ambtenaar dossierbehandelaar absurd is als zou een patiënt lijden aan een beetje kanker of een beetje zwanger zijn wat uiteraard niet mogelijk is;

Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij genomen werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd;¹²[¹²Zie ten overvloede supra.]

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie kennis neemt van het feit dat eerste vertoogster lijdt aan een pathologie, een ziekte die an sich wordt beschouwd als zijnde een pathologie die aanleiding kan geven tot toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dat het verzoekschrift werd ingediend conform artikel 9ter zodat zij het bundel had moeten overmaken aan de geneesheer-attaché met het oog op het verlenen van medisch advies ten gronde zodat de beslissing gemotiveerd is in strijd met de inhoud van het dossier;

Overwegende dat zoals supra aangegeven het handelen van de dossierbehandelaar van de verwerende partij kan worden aangemerkt als zijnde onzorgvuldig minstens volstrekt onredelijk;

Dat minstens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen met schending van artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook genomen met schending van de materiële motiveringsplicht waarnaar supra werd verwezen;

Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Dat het tweede middel ernstig is;"

2.2 Het eerste en tweede middel worden samen behandeld, gelet op hun onderlinge samenhang

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet omdat het standaard medisch attest geen enkele uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4 De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze in beide middelen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen dienden op 23 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing van 13 december 2011 werd getroffen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...).”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 17 mei 2007) luidt als volgt:

“§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige.”

2.5 In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het door de verzoekende partijen overgemaakte standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet: het vermeldt niet de graad van ernst van de ziekte.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen als zou de bestreden beslissing verder aangeven *“dat het standaard medisch getuigschrift niet verder zou verduidelijken in welk stadium of toestand de ziekte zich zou bevinden en aldus geen uitspraak zou doen over de graad van de ernst”*, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing geenszins dergelijk motief bevat, zodat deze kritiek van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist.

In het verzoekschrift betogen de verzoekende partijen dat alle rubrieken van het standaard medisch getuigschrift werden ingevuld, dat het *“door de wet verplichte medische attest een bijzonder summier medisch attest is waar nergens an sich de rubriek voorzien wordt om de ernst van de pathologie ‘te wegen’”*, dat onder meer bij *“punt B/ Diagnose”* werd opgegeven dat de eerste verzoekende partij lijdt aan hartritmestoornissen dewelke kunnen leiden tot hartfalen en dat, bij verwijzing in voetnoot naar *“de bestreden beslissing de dato 17 augustus 2011”*, niet nuttig kan worden betwist dat dit een ernstige aandoening is indien de pathologie niet adequaat wordt behandeld. Daarnaast duiden de verzoekende partijen erop dat het medisch attest een formulier betreft met vermelding van A tot G houdende de omschrijving van de pathologie, de behandeling, de gevolgen en mogelijke complicaties in geval van het stopzetten van de behandeling en de prognoses alsook de specifieke noden en eventuele mantelzorg. De verzoekende partijen stellen dat *“de redenering van de ambtenaar dossierbehandelaar absurd is als zou een patiënt lijden aan een beetje kanker of een beetje zwanger zijn, wat uiteraard niet mogelijk is”* en dat *“een beetje hartritmestoornissen of veel hartritmestoornissen of een beetje hartfalen of een ernstig hartfalen op zich geen medische appreciatie in(houdt) maar louter een appreciatie van de dossierbehandelaar wat haar niet toekomt in de fase van ontvankelijkheid (...)”*. De verzoekende partijen betogen immers dat het de ambtenaar-dossierbehandelaar alleszins niet toekomt om in de fase van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen *“een oordeel te geven over de ernst van welke pathologie dan ook”* en dat enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of een ziekte voldoende ernstig is. De verzoekende partijen besluiten onder meer dat de bestreden beslissing in die omstandigheden op onzorgvuldige, minstens op volstrekt onredelijke wijze werd genomen en de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig, noch deugdelijk in feite, dan wel in rechte en bovendien niet afdoende is.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het door de verzoekende partijen overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 7 september 2011, dat ingediend werd ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bevindt zich in het administratief dossier.

Onder de rubriek *“(B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag)”* werd het volgende ingevuld:

“hartritmestoornissen (zeer frekwente VES)

→ onderliggend hartfalen uitsluiten : holter, echocardiogram

→ coronair [onleesbaar woord/woorden] na cardiologisch advies”.

Naast een opsomming van de medicatie die de eerste verzoekende partij neemt, wordt tevens onder de rubriek betreffende de actuele behandeling van de aandoening herhaald dat hospitalisatie onder de vorm van *“holter & coronair”* na cardiologisch advies noodzakelijk is. Betreffende de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling wordt opnieuw gerefereerd naar de diagnose zoals gesteld onder de hierboven vermelde rubriek B van het standaard medisch getuigschrift. Voorts wordt eveneens onder verschillende rubrieken, meer bepaald de rubrieken betreffende de gevolgen en mogelijke complicaties en de evolutie en prognose van de aandoening, herhaaldelijk verwezen naar een onderliggend hartfalen en coronaire aandoening.

2.6 Uit het voorgaande blijkt onmiskenbaar dat het bijgebrachte standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak vertoont aangaande de graad van ernst van de aandoening. Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij *“(B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...)”* enkel wordt vermeld waarin de aandoening bestaat, met name *“hartritmestoornissen”*, gevolgd door de verduidelijking dat dit *“(zeer frekwente VES)”* (vult: ventriculaire extrasystole) betreft.

Daarnaast wordt slechts het na cardiologisch advies middels vooropgestelde onderzoeken uitsluiten van onderliggend hartfalen aangegeven. Immers, onder voornoemde rubriek *“B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...)”* wordt uitdrukkelijk gesteld dat onderliggend hartfalen bij de aangegeven hartritmestoornis, met name frequente ventriculaire extrasystole (verkort: VES), (nog) dient te worden uitgesloten, waarna enkele te verrichten onderzoeken worden opgesomd en er uitdrukkelijk wordt geëxpliciteerd: *“na cardiologisch advies”*. Getuige daarvan is het dubbele punt dat aan de onderzoeken *“na cardiologisch advies”* voorafgaat.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris, en het steunt op een correcte feitenvinding, om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

2.7 Hoewel het betoog van de verzoekende partijen niet onaannemelijk lijkt waar zij middels de bewoordingen *“een beetje hartritmestoornissen of veel hartritmestoornissen of een beetje hartfalen of ernstig hartfalen”* stellen dat bepaalde ziektes of pathologieën geen stadia in het ziektepatroon of gradaties van ernst kennen, komt het de Raad niet toe te beslissen of de aandoening *“hartritmestoornissen (zeer frekwente VES)”* gradaties van ernst kent en of er verschillende stadia in het ziektepatroon zijn. Dit komt zoals de verzoekende partijen terecht betogen enkel de ambtenaar-geneesheer toe en niet de ambtenaar-dossierbehandelaar, aangezien enkel de ambtenaar-geneesheer conform het gestelde in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet een inhoudelijke beoordeling kan maken van de gegevens die vermeld worden in het medisch getuigschrift. Desniettegenstaande kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd in hun betoog dat de thans genomen beslissing in de ontvankelijkheidsfase de ambtenaar-dossierbehandelaar niet toekomt, noch *“een oordeel te geven over de ernst van welke pathologie dan ook”* en dat het zogenaamd ontbreken van de “graad van ernst” een volstrekt subjectieve waardering is door de ambtenaar-dossierbehandelaar doch geen medische evaluatie of een ziekte voldoende ernstig is die enkel de ambtenaar-geneesheer kan maken, daar uit lezing van het hoger vermeld artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in de volgende hypothese:

“3° indien het standaard medische getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet leert het volgende:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Slechts indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt verstuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfsplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest heeft voorgelegd bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in bovenvermeld artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is, noch getuigt van een onjuiste feitenvinding waar de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* op basis van een medisch getuigschrift waarin expliciet gevraagd wordt om een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend”* te geven en waarbij *in concreto*, naast het vermelden van enkele vooropgestelde onderzoeken ná een cardiologisch advies (teneinde onderliggend hartfalen uit te sluiten), slechts vermeld werd: *“hartritmestoornissen (zeer frekwente VES)”*, de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van de verzoekende partijen onontvankelijk verklaart om de reden dat *“het standaard medisch getuigschrift van 07/09/2011 (...) geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte (toont)”*.

2.8 Waar de verzoekende partijen, bij verwijzing in voetnoot naar “*de bestreden beslissing de dato 17 augustus 2011*”, betogen dat niet nuttig kan worden betwist dat de pathologie van de eerste verzoekende partij een ernstige aandoening is indien deze niet adequaat wordt behandeld, dient opgemerkt dat in hoofde van de eerste verwerende partij, dan wel van beide verzoekende partijen, geen dergelijke “*beslissing de dato 17 augustus 2011*” werd genomen, zodat dit aspect van het eerste middel van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist. In de mate waarin de verzoekende partijen hierbij duiden op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 waarbij hun chronologisch eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dient erop gewezen dat thans de beslissing van 13 december 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de chronologisch tweede aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorligt, zodat de kritiek tegen voormelde niet in het geding zijnde beslissing betreffende de chronologisch eerste aanvraag niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

2.9 Waar de verzoekende partijen erop duiden dat het medisch attest een formulier betreft met vermelding van A tot G houdende de omschrijving van de pathologie, de behandeling, de gevolgen en mogelijke complicaties in geval van het stopzetten van de behandeling en de prognoses alsook de specifieke noden en eventuele mantelzorg, dient opgemerkt dat dit argument geen soelaas kan brengen in het licht van de vaststelling dat in het medisch getuigschrift geen uitspraak wordt gedaan over de graad van ernst van de ziekte. De overige onderdelen van het standaard medisch getuigschrift, meer bepaald de rubrieken C. tot en met G, bevatten naast een opsomming van de medicatie die de eerste verzoekende partij neemt immers slechts algemene vaststellingen, de referentie naar wat reeds werd gesteld onder rubriek “*B) Diagnose*” en de loutere herhaling van de aldaar vooropgestelde te verrichten onderzoeken na cardiologisch advies, dan wel een herhaaldelijk verwijzen naar een onderliggend hartfalen en coronair lijden. De verzoekende partijen kunnen niet voorhouden dat hieruit de graad van ernst van de aandoening van de eerste verzoekende partij blijkt.

2.10 Ten slotte dient nog het volgende te worden opgemerkt : het standaard medisch getuigschrift van 7 september 2011, dat door de verzoekende partijen werd overgemaakt, maakt melding van verscheidene onderzoeken “*na cardiologisch advies noodzakelijk*” teneinde onderliggend hartfalen uit te sluiten. De aanvraag tot regularisatie om medische redenen werd gedateerd op 23 september 2011. Het is derhalve zeer bevreemdend dat in deze aanvraag geen melding wordt gemaakt van het cardiologisch advies, dan wel de bevindingen van deze vooropgestelde, voorziene of geplande en “*na cardiologisch advies noodzakelijk*” geachte onderzoeken of van het feit dat deze onderzoeken zouden zijn gepland op zekere data.

2.11 Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei van 2007 werd aangetoond. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel op de door de verzoekende partijen aangevoerde gronden aannemelijk gemaakt. De verzoekende partijen slagen er immers niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, en evenmin dat *in casu* een beslissing werd genomen waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.12 Waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, laten zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partijen zetten de wijze niet uiteen waarop de door hen ingeroepen verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

2.13 Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partijen bij het verwijzen, en dit enkel in voetnoot, naar rechtspraak van deze Raad, niet aantonen dat zij zich bevinden in dezelfde feitelijke

omstandigheden zoals vermeld in de vermelde arresten. Noch verduidelijken de verwerende partijen dat, wat de vermelde arresten betreft, deze een gelijkaardige situatie betreffen en *in casu* van toepassing zouden zijn.

2.14 Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES